

FOAIE PAROHIALĂ

săptămâna 19 - 25 mai 2013

Parohia „Sfântul Gheorghe”

Oradea, str. Louis Pasteur, 26

www.parohiasfantulgheorghe.ro

Pr. Olimpiu: 0722/450.013; Pr. Ioan: 0762/698.455; Pr. Ionuț: 0766/250.417

Sărbătoare

Sfinții Împărați Constantin și Elena
marți, 21 mai 2013; ora 11.00 Sfânta Liturghie

Rugăciune

Sfinților Împărați Constantin și Elena, după Dumnezeu și Maica Domnului, voi sunteți nădejdea noastră și folositorii noștri; voi ne sunteți nouă bucurie în vremea necazului, voi ne ocrotiți în nevoi și ne ajutați. Voi sfințelor mănăstiri și biserici le sunteți păzitori; pentru aceasta cădem înaintea voastră cu lacrimi, rugându-vă să nu încetați a ne ajuta nouă neputincioșilor, ci mijlociți la Dumnezeu și la preacurata Lui Maică și pururea Fecioară Maria, ca și pe noi să ne păzească fără prihană și pe toți să ne întărească în credință, până la sfârșitul vieții, spre mântuirea sufletelor noastre. Amin.

Sfinților Împărați Constantin și Elena, cei ce sunteți mai cinstiți decât toți împărații, aleșii lui Dumnezeu, căzând înaintea voastră cu lacrimi vă rugăm: Dați-ne mângâiere și nouă celor ce suntem în necazuri; voi sunteți mijlocitori Sfintei Treimi și puteți să ne ajutați nouă. Auziți-ne și pe noi acum, alungați de la noi necazurile și nevoile ce vin asupra noastră în această vremelnică viață și vindecați neputințele noastre, tămăduiți bolile noastre, potoliți răutatea noastră, izgoniți pe vrăjmașii noștri văzuți și nevăzuți. Dați-ne nouă că în pace și în liniște să trăim; ajutați-ne nouă cu sfintele voastre rugăciuni. Pentru mântuirea sufletelor noastre faceți milă cu noi acum, când cu frică și cu umilință zicem către voi așa: Bucurați-vă, părinții creștinilor. Amin.

Cu ocazia aniversării zilei dumneavoastră de naștere: **Simona Bontu, Iuliana Dejeu, Simona Todorean, Elena Pop, Florica Sălăjan, Ovidiu Huza, Cătălin Scurt și Gheorghe Chereji**, în numele comunității Parohiei Greco-Catolice „Sfântul Gheorghe”, vă dorim sănătate, fericire și bucurii. Preoții parohiei vor celebra o Sfântă Liturghie, în ziua aniversării.

Piatra cea mare.

(...) Piatra uriașă care sigila mormântul lui Isus ne impresionează. Pentru că și noi întâlnim multe astfel de pietre înspăimântătoare în viață, pietre care ne blochează ușile noastre spre viitor, pietre ale păcatului, ale bolii, ale necazurilor, ale singurătății, și în final ale morții. Ca și Sf. Pavel strigăm: “Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia?” Ne gândim la pietrele imense care ne stau în drum: regretele pentru calea pe care am mers adesea în trecut; nesiguranțele care ne apasă în acest moment; temerile care se află în inimile noastre cu privire la lucrurile care vor veni. Și strigăm: “Cine mă va izbăvi?”

Ne gândim la insuficiența noastră, la incapacitatea noastră de a ne ridica la înălțimea îndatoririlor vieții, la slăbiciunea noastră în fața ispitelor, și ne rugăm: “Unde pot afla putere? Cine mă va izbăvi?” Ne gândim la păcatele noastre, la binele pe care nu l-am făcut, la persoanele pe care le-am exploatat și rănit, și, torturați de sentimente de vinovăție, strigăm: “Cine mă va izbăvi?” Ne gândim la moarte, ultimul și cel mai mare dușman al omenirii. Ne gândim la mormânt – la mormântul nostru – și la piatra care va fi așezată într-o zi pe el și strigăm: “Cine va prăvăli piatra? Cine mă va izbăvi de trupul morții acesteia?” Pietrele care blochează drumul spre viață și fericire sunt multe.

Piatra păcatului.

Există piatra păcatului. În cartea “Isus: un dialog cu Mântuitorul”, un călugăr ortodox scrie: “Isus pare adesea întemnițat în sufletul meu și redus la neputință, așa cum a fost în mormânt înainte de Înviere. Piatra grea a păcatului meu îl ține în această stare. De câte ori nu am dorit să îl văd pe Isus înviat în mine cu putere! De câte ori nu am încercat să rostogolesc piatra – dar în zadar! Greutatea păcatului, greutatea obișnuinței lui a fost prea puternică. Îmi spuneam aproape cu disperare: ‘Cine va prăvăli piatra?’

(...) Însă femeile care merg la mormânt nu merg cu mâna goală. Ele aduc miresele cumpărate pentru a unge trupul Mântuitorului. Dacă doresc ca piatra să fie îndepărtată din sufletul meu, trebuie – cel puțin ca un semn, ca o dovadă a bunăvoinței mele – să aduc ceva cu mine. Poate să fie ceva foarte mic, dar trebuie să fie ceva care mă costă, ceva care este de natura unui sacrificiu. Acum femeile văd că piatra de la intrarea în mormânt a fost îndepărtată. Într-un mod la care ele nu s-au gândit. ‘Și iată s-a făcut cutremur mare, că îngerul Domnului, coborând din cer și venind, a prăvălit piatra’. Pentru a îndepărta piatra, era necesar nimic mai puțin decât un cataclism. O împingere, o ușoară modificare nu ar fi fost de ajuns. În același fel, piatra care părea să îl țină imobilizat și paralizat pe Isus în sufletul meu poate fi îndepărtată doar printr-un cutremur, adică printr-o catastrofă (revoluție) interioară violentă, printr-o schimbare completă și radicală. De un șoc asemenea unui fulger este nevoie pentru a mă clinti. Isus învie din morți în mine doar dacă cel care am fost eu încetează să mai existe, lăsând loc omului celui nou. O retușare sau o reglare nu sunt de ajuns; este nevoie de o moarte și o înviere.” (...)